

Hej!

Jeg har fået den ære at byde velkommen til Nakskov Kunstforenings udstilling her i Skt. Nicolai Kirke i foreningens 70-års jubilæumsår. Jeg byder velkommen til vore medlemmer, der har valgt fysisk og åndelig vederkvægelser i kirkens skød på denne varme augustdag. En særlig velkomst vil vi lade lyde til Helge Strufe. Vi har meget længe ønsket, at vi kunne få den ære at vise din kunst i jubilæumsåret Helge. Det var derfor en meget stor glæde for os, da du for ca. et år siden sagde ja til Rikke – og til os. Rikke er en af egnens fremmeste kunstkere og ikke den fremmeste, og hun har længe haft et godt øje til di-n kunst. Det kan forekomme mærkeligt, da du kommer fra stenbroen og hun trådte sine barnesko i det mørke Jylland. Jeg tror ikke, at du blev deporteret til Lolland i 1971, det er tværtimod min overbevisning, at du søgte – og tror jeg – fandt hvilen i naturens harmoni. Det synes jeg i hvert fald, at de billeder, du har valgt at vise os demonstrerer. Jeg tror, at du er et barn af naturen.

Jeg ved godt, at din enorme produktion omfatter

Billeder fra Berlin

Sport – cykelsport

Portrætter

Men for mig står - landskaberne som dit centrale element.

Motiver er ofte det stille – det ensomme måske let melankolske, hvor sjælen måske kan finde en stille hvile.

Du er for mig at se et beskedent menneske med kant og mod. Vi bør være stolte af dig på Lolland. Du kendte Love Storm før hun blev født. Det glæder mig derfor, at du deltager i Kunststudstillingen LF og deltager aktivt i samarbejdet omkring denne udstilling, ligesom du har beriget Lys over Lolland.

Når jeg ser billederne i koret mindes jeg en tur sammen med min kone til Færøerne i 2016, hvor vi blandt meget andet var i Tjørnuvik, som jeg hører var din base på øerne. Man kommer til byen via en snirklet bjergvej, der bliver stadig smallere og stejlere, indtil den helt stopper udenfor byen. Her kan

man sige, at alt ender. Jeg tror dog, at du vil sige, at alt begynder. Byen har ca. 60 indbyggere (64 i 2002), en berømt kirke og berømt Kingokor, der har givet koncerter i Danmark mange steder og gange. Men størst berømmelse har Risin og Kellingin, der står lige uden for byen, som I ser det på to af Helges imponerende malerier i koret.

Nordvest for [Eiði](#), på øen Eysturoy, står to mægtige stensøjler ikke langt fra fjeldet. De kaldes for Risin og Kellingin. Han (Risin) står længere ude foran brændingen, og hans kone står med spredte ben tættere på land. Når der er vindstille, kan man sejle imellem klipperne. Følgende historie fortælles om disse to forstenede skikkelser:

[Island](#) havde til hensigt at trække Færøerne, som ligger ensomt ude i Nordatlanten, tættere hen til sig. Derfor blev Risin og Kellingin bedt om at udføre denne opgave. De nåede det yderste nordvestlige bjerg [Eiðiskollur](#) som aftalt. Kæmpen blev stående i havet, mens hans kone klatrede op på bjerget for at binde Færøerne sammen for siden at skubbe dem op på ryggen af kæmpen. Første gang tog hun så voldsomt fat, at den nordlige del af bjerget Eiðiskollur revnede. Derpå forsøgte hun at fastgøre rebet et andet sted på bjerget, men det var også forbundet med vanskeligheder. Bjergets sokkel var fast, og øerne ikke nemme at flytte.

Det berettes videre, at kællingen stadig var oppe på bjerget, da morgenen begyndte at gry. Hun var bange for dagslyset og skyndte sig derfor ned til kæmpen, som stadig stod i havet og ventede på hende. Desværre havde de brugt for megen tid på forberedelserne, for i samme øjeblik, som de begav sig hjemad, kæmpen forrest og hans kone bagved, steg solen op af havet i al sin glans og forstenede dem begge.

Her står de stadig i dag med længsel i retning af deres hjemland uden nogensinde at få det at se igen.

Vi takker i Nakskov Kunstforening menighedsrådet ved Skt. Nicolai Kirke for, at vi må låne kirken til Helges imponerende værker.

Jeg giver nu ordet til Helge Strufe, der har ønsket at sige et par ord.

Ingen fest på Færøerne eller Lolland uden mad – jeg erklærer hermed Susannes bord og udstillingen for åbent.